

Gener a
desembre
2022, barri de
la Sagrera,
Barcelona

ENTRE VIDES

Una recerca de Thomas Louvat amb VULNUS

Amb la Nau
Ivanow, Nau
Bòstik, Espai 30,
Centre Cívic La
Sagrera

Res tornarà a ser com abans

Des de l'inici del nostre temps, com ens hem construït?

Tots vam ser allí...però ningú ho recorda.

En un cos calent, humit, sonor, vibrant.

Les ones de la mar ens continuen bressolant, la brisa també l'escoltem abans, la nostra pell encara ho recorda.

Un nounat ens recorda a un heroi tirat en la sorra, esgotat després d'haver travessat l'estret. Exhaust a la platja, comença la seva marxa inèdita.

Res tornarà a ser com abans. Néixer és la primera acció catastròfica de la nostra vida. Res tornarà a ser com abans. I així successivament.

El projecte formalitza l'aliança que es teixeix des de 2021 entre VULNUS, arts vives i recerca i equipaments culturals del barri de la Sagrera, Barcelona: Nau Ivanow, Centre Cívic Sagrera, Nau Bostik i Espai 30-Ateneu Sagrerenc.

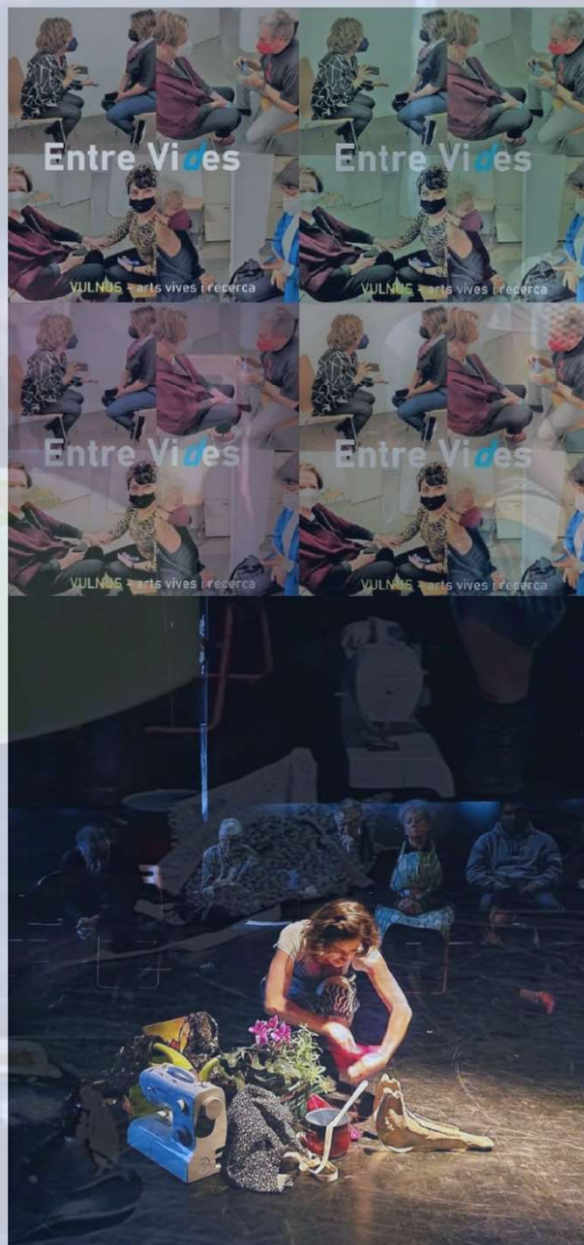
El projecte vol (re)teixir xarxes de cura ciutadana per aturar la fragmentació, l'aïllament i la consideració del ciutadà com a mer consumidor, encara més evident després de dos anys de pandèmia, situant aquesta problemàtica global en un territori concret i des d'una mirada sostenible i perdurable.

La pandèmia ha remarcat situacions i vulnerabilitats que ja venien succeint però que s'amplifiquen. Algunes d'aquestes les formulem de la següent manera:

En una situació de crisi s'observa la fragilitat del dret. Vides que valen menys que unes altres, vides que no mereixen ser plorades (Butler), no és res nou, però sorprèn l'immens silenci i la fragilitat del dret.

Què li ocorre a la dignitat quan cauen les condicions per al dret? Què li ocorre a la vida en el seu conjunt quan no existeixen xarxes de cura col·lectiva?

Què li ocorre a la vida quan tot el que la sosté està devaluat, injuriat i invisibilitzat?

ENTRE VIDES

Asun Pie Balaguer

Paisatge 0. Una acció catastròfica

En un lugar recóndito, oscuro y caliente, zona de paso, la vida está a punto de iniciarse, buscando un lugar donde arraigar, un primer asentamiento, donde florecer.

Era el tiempo de Airón, tiempo eterno, ni principio ni final. Caliente, húmedo, sonoro, vibrante, una especie de brisa acaricia aquel lugar, un sonido rítmico y acompasado (pum-pum, pum-pum, pum-pum)

Todos hemos estado allí, pero ninguno lo recuerda. El mar lo escuchamos antes, allí, mucho antes de saberlo.

Pero va a terminar ese momento, tenemos que movernos, nos falta espacio, nuestros poros de la piel lo saben,

Va a terminar ese modo de vida, es un momento catastrófico, nada volverá a ser como antes, momento de singularidad, único, que marcará un antes y un después de la existencia. La singularidad es un momento de no retorno para la astronomía, pero también para nosotras.

Punto teórico con volumen cero y densidad infinita, es el resultado de una masa convertida en agujero negro, el colapso; Tengo que salir de allí, va a terminar ese modo de vida, ¿qué va a pasar después? Nadie lo sabe, aunque todos saben que nada volverá a ser como era. Contracción, presión, contracción, presión, luz cegadora, quedé ahí postrada, en las sábanas, como en la arena lo hace un héroe después de atravesar el estrecho, el otro estrecho, exhausta y agotada.

Luego vino un corte, un nudo, la primera herida que sirvió para diferenciarme del mundo: el

ombigo está ahí para contarlo, sigue ahí para narrarlo: primera cicatriz de la singularidad.

Tránsito cumplido, nuevo arraigo para volver a florecer...

siento un abismo infinito, una caída, hasta que llega el abrazo. Un cuerpo me toca, me besa, está caliente, huele, me sostiene, me habla, somos humanos gracias al grupo y es el grupo el que nos devuelve nuestra humanidad. No hay vida sin este primer otro. La singularidad requiere de colectividad. Vendrán más tránsitos y más arraigos, y más tránsitos, momentos catastróficos..., arraigos, tránsitos, tránsitos....Otros tiempos para Airón, Kronos y Kairós.

La ingente tarea de vivir y de construir sentidos con sentido...y mientras lo hacemos sostener, aguantar, caminar, seguir, amar, recibir, luchar, avanzar sin miedo o con miedo, comenzar o terminar, seguir respirando ¿lo único que importa es estar vivo? A veces sí, a veces no. A veces sí, a veces no, tic, tac, tic, tac, tic, tac.

"Yo profiero la vida de gestos frágiles, por verdadera (decía Carlos Skliar). Y no la vida de los gestos ampulosos, por ausente". "A veces creo que el único paliativo que tenemos para protegernos de ese mundo horroroso es cuidarnos la vida"

Los temas y estilos también contribuyen a que su documento esté bien ordenado. Al hacer clic en Diseño y elegir un Tema nuevo, las imágenes, gráficos y elementos gráficos SmartArt cambiarán para coincidir con el nuevo tema. Al aplicar estilos, los títulos cambian para coincidir con el nuevo tema.

ENTRE VIDES

Anna Esteve i Dolors Badia

Paisatge 1. Veure créixer

DOLORS. Per nosaltres les persones, la Natura i amb ella les plantes són un recurs de benestar, pràctiques com el bany de bosc o SHINRIN YOKU, terme japonès que defineix com entrar en contacte amb espais naturals, arbres, plantes perquè transformin les nostres emocions i estat d'ànim.

Qui no ha gaudit del silenci dels ciucs, la remor del mar, la brillantor d'una nit estelada ; són moments que temperen l'esperit, guareixen el cos, calmen la ment...

I ho he pogut comprovar al contemplar la sortida del sol al mar, és un moment màgic quan el sol surt lentament per l'horitzó i t'omple de pau i energia.

També a la tardor caminar pel bosc escoltat el silenci només trencat pel trepitjar de les fulles seques o el cant d'algun ocell , o bé caminar entre vinyes veient com els pàmpols canvien del verd al taronja i al coure, o olorar la lavanda i les roses quan floreixen o veure florir els ciclàmens?.....

Sabem que la Natura guardeix si sabem escoltar-la i apreciar-la, però i si no podem fer tot això? Què podem fer?

Buscar parcs, zones verdes, jardins i també podem portar la Natura als nostres espais interiors amb petits jardins als balcons, finestres, terrasses fins i tot plantes a l'interior de les cases.

ANNA: La planta, la flor, la naturalesa és allò salvatge, heroic i senzill.

I en ella hi cap la possibilitat de refugiar-nos.

Escapem de les ciutats sempre que tenim ocasió. Busquem silenci, pau, tranquil·litat, bellesa...

Les coses de la vida ens aclaparen, i els pensaments van d'un lloc a l'altre de la nostra ment.

Cuidar una flor, passejar pel camp, pujar una muntanya, estar present a l'alba , fer el badoc davant del mar o mirar les estrelles són accions que ens uneixen amb la natura.

Això és vida. Això és connexió. Això és retornar. Això és tranquil·litat. Això és comunió. Això és senzillesa.

Les vides passades són aprenentatges, les vides futures no són vides encara. La única vida és el present. Encara que és important saber d'on venim. La imaginació ens fa somiar en nous escenaris diaris. I , ara, més que mai la cooperació és donar vida , donar-nos vida.

Les passeres o els moments catastròfics són les transicions de canvi.

Observem-los, gaudim-los, compartim-los, expliquem-los, narrem-los, en definitiva sempre, sempre visquem amb il·lusió.

Visquem en harmonia en allò més salvatge de nosaltres i del que ens envolta.

Per alguna cosa som homo Sapiens, la única espècie que va sobreviure i qui sap què estem provocant.

ENTRE VIDES

Margarita Brito, Beatriz Méndez, Nati Castells

Paisatge 2. La línia del temps

Elles

NATI. Els fongs. Fa un dia bonic ,estic fent encàrrecs per la Sagrera , petites compres ... no es pot comprar res gaire gran ni gaire important a la Sagrera, sovint cal anar a Sant Andreu!. Vaig a la farmàcia perquè segueixo amb una lesió cutània produïda per uns FONGS ja vaig fer un tractament però han tomat a sortir. Entro en una farmàcia del carrer Gran de la Sagrera, és una farmàcia agradable , sempre m'han atès molt bé , sempre hi despatxa una dona , la farmacèutica . Aquell dia estava ell , el farmacèutic !!!!!, és un home atractiu, sembla més jove que jo . Li explico que tinc fongs i que el tractament no ha funcionat.

Em pregunta, com et prens les pastilles? , ja saps que s'han de prendre el darrer dia de la regla?. Jo sento una emoció incontrolable , i crec que ho nota, i llavors diu : Perquè encara tens la regla? . La meua alegria és increïble , el farmacèutic és atractiu i em quedo en estat de xoc .

Tristament al final li he de dir que els fongs son plantars , es a dir als peus , i no pas vaginals.

Que trist!!! , però surto contenta i renovada de la farmàcia , aquell home atractiu per un moment no ha vist a una dona que està envellit i que pateix tots el símptomes devastadors de la menopausa :

OSTEOPOROSI,PELL SECA, ULLS SECS, SEQUETAT GENERALITZADA, SOFOCOS, INSOMNI, CANSANCI , IRRITABILITAT,

PÈRDUA DEL DESSIG SEXUAL...uf,uf,uf perdoneu però això no,si et trobes al meu farmacèutic de La Sagrera.

MARGA. Tiempo.

Un dia.

-Las teclas del móvil se ven demasiado pequeñas, y las pones a tamaño veinte

-La resaca pasa de durar un día, a durar tres...Y lo que es peor, algún día prefieres no salir para no tener resaca...

-Escuchas: "A tu edad, eso no va ir a mejor sino a peor, así que mejor te lo empiezas a tratar ya.

-Miras la agenda, ves que tienes más citas médicas que de las "divertidas"

-Un joven te propone sexo porque le parece una MILF (Quien entienda inglés sabe las siglas, yo aquí diré: madre deseable).

-Cuando lees documentos, cada vez alejas más el susodicho para verlo "bien". Dejas de ver la muerte como algo lejano porque ese día te toca muy de cerca, otro día de cerca, y otro pasa a estar presente y ser parte de la vida. Entiendes que nada volverá a ser como antes

En qué momento comenzó el punto de no retorno? Cual fue?

BIA. "La virginidad" Cuando era adolescente mi tía una vez me dijo: Niquito la mujer es como una vasija de cristal, si se cae y se rompe ya no tiene el mismo valor...eso es la VIRGINIDAD.

ENTRE VIDES

Margarita Brito, Beatriz Méndez, Nati Castells

Paisatge 2. La línia del temps

Mares

NATI. Los zapatos rojos de mi abuela de Sariñena. NATI Yo debería tener 8 o 9 años. Una noche de verano anduve por la casa dormida, incluso se ve que me asomé a una ventana, al día siguiente yo no me acordaba de nada, mi abuela Carmen no me dejó bajar a jugar a la calle con mis amigos, yo que siempre estaba todo el día jugando en la calle. Me gustaba mucho jugar, i ahora también estoy jugando... "Eres sonámbula" me dijo, y no puedes bajar a jugar, ... creo que me querían tener en observación, oí como le decía a mi madre, "esta niña no está bien", pero no se lo digas a nadie. Pero mi afán de protagonismo de sentirme especial me llevo al balcón, mis amigos me llamaron "Nati que no baixes a jugar", a lo que yo contesté, "no puc perquè sóc sonámbula". Me sentía especial, importante, mi abuela me oyó, i muy enfadada me grito, "calla i entra para dentro demonio! que pensaran que estás loca". Mi abuela me pedía silencio, esconderlo, nadie podía saberlo, era una cosa muy rara lo que me había pasado i ella tenía mucho miedo al qué dirán, siempre estuvo atrapada por ese miedo ...

Mi abuela nació en un pueblo de Aragón, Sariñena, situado en los Monegros, una tierra árida i pobre. Vino a Barcelona sobre los años 20, fue madre soltera en el año 1931, trabajaba en una fábrica y se quedo embarazada, no supimos nunca nada, dicen que escondió su embarazo bajo una faja. Nunca supimos nada de mi supuesto abuelo, guardó silencio y no quiso hablar, nunca quiso hablar, ni de mi abuelo ni de la Guerra Civil, vivió la guerra sola i con una niña de 6 años...

Silencio, siempre silencio i oscuridad. Ese silencio i esa oscuridad se rompe en mi memoria por la palabra "los rojos", que de pequeña me asustaba i que de mayor al entender su significado me ha gustado, i se que a mi abuela también. Mi abuela era muy presumida i le gustaban los zapatos de tacón.

Ya no he vuelto a andar dormida, pero he hablado i contado muchas cosas de noche dormida i he fantaseado de día.

En mi fantasía mi abuela baila i es feliz con unos zapatos de tacón rojos.

Mi abuela i sus zapatos de tacón rojos

MARGA. LOS PEROS.

Verano de algún año durante mi carrera en Tenerife, en el que había ido a pasar unos días a casa de mis padres con mi novio del entonces.

La casa de mis padres estaba en el centro de la capital de Lanzarote (Arrecife) en frente del parque "grande", en el que me escondía con mis amigas detrás los árboles cuando nos fugábamos del instituto, años atrás.

Estaba decorada al puro estilo rococó, siempre limpia e impoluta, parecía que nadie vivía allí. En medio del pasillo, un reloj de pared antiguo muy largo; su tic tac nos acompañó en todas las mudanzas, en todas las casas. Hoy sigue en casa de mi madre

No sé cómo había sido, pero mi novio y yo dormíamos en la misma habitación, en la misma cama!, en la habitación de atrás.

Una mañana de esas, fui al wc mientras el dormía. Mi madre me esperó fuera a que terminara de acicalarme, me cogió de la mano, me llevó a la cocina sigilosamente y me dijo en voz baja en un tono entre el consejo y la advertencia (muy en su línea): "Tú no te vayas a entregar a este chico en cuerpo y alma, eh???" "No, mamá -respondí - El alma me la reservo! Quizás pueda necesitarla!

BIA. "Mi mamá".

:
Gloria...gloria...tanananana...gloria... Cuando era niña mi mamá una vez me llevo a la heladería y sonaba esa canción, para mi era el gran acontecimiento porque nosotras no compartíamos momentos a solas, mi mamá fue madre soltera de 4 hijos antes de tenerme así que el llevarme a la heladería no estaba en sus prioridades, recuerdo ese día, las paredes pintadas de colores tan fuertes que solo de verlos ya te sentías con euforia, tenía un vestido blanco con blondas de colores, mis zapatos también eran blancos y mis calcetines también tenían blondas, yo movía mis pies que colgaban de la silla para que las blondas se moviesen con el aire, ella me dijo en modo complicidad: No les digas a tus hermanos que te he traído aquí...y nuestro gran secreto siempre fue guardado, yo era muy traviesa y a veces hasta peleona, pero nunca dije a mis hermanos que fui a solas a la heladería con mi mamá...gloria...gloria...tanananana...gloria...

ENTRE VÍDES

Margarita Brito, Beatriz Méndez, Nati Castells

Paisatge 2. La línia del temps

Àvies

MARGA. Se llamaba Carmen.

La primera y única vez que la vi fue en esta foto .Murió cuando mi madre tenía tres años, y ella apenas recordaba nada. Un día en la consulta de Clara, ella me dijo que mis problemas de salud relacionados con mi aparato reproductor, me venían del sufrimiento que sufrió mi abuela; este es el linaje materno que yo tenía que sanar, y así honrarla

A partir de ahí estuve intentado obtener más información de ella. Sé que era de Villarasa, un pequeño pueblo de Huelva. Le gustaba ayudar a lxs que lo necesitaban, y tuvo que hacerlo a escondidas de su marido (mi abuelo), que no era ningún santo ,dicen. Murió de un aborto, dice mi madre. No quería ser madre, pero tuvo seis hijos a quienes quiso mucho.

Carmen Rueda Mármol,

Tu vacío sigue presente...

Saber la historia en entender el presente

Comprender el pasado es saber quiénes somos

Saber de dónde venimos es construir nuestra identidad

Es honrar nuestras ancestras, y a nosotras mismas.

BIA. "Mi abuela".

Yo no conocí a ninguno de mis abuelos, ni de padre ni de madre, le decía a mi tío político abuelo porque todos mis primos le decían abuelo, entonces después de muchos años fue mi abuelo.

No entendía porque mi papá nunca superó la muerte de sus papás, si ya había pasado tantísimos años, no soy buena con las fechas de cumpleaños de nadie, pero la de mis abuelos de parte de padre me las sé de memoria, 5 y 10 de septiembre.

Una noche cuando estaba haciendo mi tesis de grado voy del escritorio hacia la cocina para tomar un vaso de agua, cuando al entrar a la cocina veo a alguien, su rostro era muy parecido al de mi tía pero era un poco más delgada, igualmente era muy raro que fuera ella porque no vivía en la misma ciudad, entonces le digo tía eres tú?

Tratando de tocar su rostro y de repente mis dedos se desvanecieron en el aire, entre en pánico y grite fuerte a mi papá para que viniera porque no era capaz de salir de ahí, estaba paralizada del miedo...llorando esa noche le pedí a mi papá de que cuando muera nunca se me aparezca. Años después de que mi papá murió, finalmente entendí porque el nunca superó la muerte de sus padres.

NATI. L'arròs bullit. La meva mare era i és una dona d'una bellesa extraordinària que als meus ulls, abans de nena i ara de dona, no deixen d'admirar. La història de la meva mare és una història, com totes, amb moments de llum i d'altres de foscor.

Com moltes mares la meva va haver de fer les seves renunciés personals, amb la finalitat de tenir cura de tots nosaltres, però aquestes renunciés també l'han convertit en una mena de Fada , de bruixa bona , és a dir una dona amb poders.

El seu arròs bullit era sanador .

Jo sempre li demanava , Mama! Fes-me arròs bullit! Aquell arròs bullit que cura quan estàs malament de la panxa . No era ni és un arròs qualsevol, no,no, no.... no us ho penseu .Cal fregir primer uns allets amb oli i després sofregir l'arròs i posar la quantitat d'aigua justa, afegir la sal i controlar la cocció, sembla fàcil però no ho és , ningú el feia tan bo com ella. Quan el menjava tot el meu cos reaccionava amb una sensació de benestar indescriptible i servia també per quan tenies trasbalsada l'ànima. L'arròs bullit de la meva mare és màgic, te poders , té el poder de treure el dolor , de calmar i donar forces per seguir endavant , de debò . Després jo l'he seguit fent a la meva filla i al meu fill, i als meus nets , i la meva filla el farà als seus fills i als seus nets. No té fi aquest arròs bullit màgic

Eii Mama gràcies pel teu arròs bullit.

Lluís Filella i Alba Díaz Duran

Paisatge 3. El joc de la vida

ALBA (veu).

Tots els naixements, totes les adolescències, totes les velleses....d'aquest primer món, tan nostre de vegades, tan d'altres sovint, comparteixen les mateixes o, si més no, molts semblants situacions catastròfiques. I, tot i així, no hi ha manera que ens entenguem. Que aprenem. No hi ha manera que ens escoltem, que ens acompanyem, que transitem les situacions catastròfiques de qui ens envolta, i de nosaltres mateixes, un pas per davant que ens permeti atenuar la caiguda, el trànsit, o si més, no fer-les menys traumàtiques. No serà, però...que és precisament en el plany de viure aquesta "catàstrofe" que creixem i esdevenim qui som?

Es pot transitar una vida sense crisis?

Hi ha res que pugui ser, sense que res explodim?

Ni tan sols els espais se'n salven d'aquestes situacions catastròfiques, en quan t a que podem ser crisi o bé generar-les. Sempre amb una finalitat constructiva? Es pot construir per destruir? I destruir per construir?

Com sovint es diu... "Nadie escarmienta en cabeza ajena".

Ens és possible reconèixer la crisi en l'altre si no ens l'explica? Sempre? Mai? Quines característiques objectives té la crisi d' algú? Quina cara fa la crisi? Quina cara fan les situacions catastròfiques?

LLUÍS

Llum càlida sentim el text gravat per l'Alba. En Lluís des de la cadira entre el públic:

- És l'Alba, te molt bona veu. És la meva parella... a l'escenari clar. L'Alba avui no ha pogut venir, a marxat de fin de amb la seva parella real. Però bé pel que heu pagat ho faré jo sol. No us mogueu que comencem!

En Lluís agafa el cas de bomber i surt d'escena

Sona la sirena de bombers

* apareix l'actor amb el cas de bomber i adreçant-se al públic diu:

- Welcome, bienvenu, Benvingudes, a "Entre Vides" Amb totes vosaltres l'Alba... això ho dic jo... i en Lluís... això ho diu l'Alba... bé simplificaré el text per un únic actor sinó serà un embolic. "Entre vides", que és la vida per a nosaltres. Hi ha tantes respostes tants com persones estem aquí reunides... hi ha moltes definicions de "que és vida".

Us proposo un petit joc: "El joc de la Vida".

(JOC 1) Un joc en tres parts i de cada una de les parts us aniré explicant les seves regles.

- Senyores i senyors l'espectacle és a punt de començar recordeu... els mòbils... si us plau traieu i enceneu els vostres telèfons mòbils. el joc està a punt de començar. Utilitzarem els nostres 3 principals òrgans vitals... sense els que avui dia no podem viure: cor, cervell i ... el mòbil.

Sona la sirena de bombers. Comença la primera part del joc

... poseu al vostre "cercador" RAE (Reial Acadèmia Espanyola de la llengua) " Vida". Trobareu moltes definicions que és "vida" us demanaré que en llegiu algunes:

Alcatoriament l'actor demana a 8 persones del públic que llegeixin la definició de vida dient els nombres 1, 11, 2, 9, 5, 7, 8, 12

Mentre llegeixen l'actor interactua amb el públic... es van solapant les lectures.

- Moltes d'aquestes definicions estan molt lluny o no coincideixen amb allò que cadascuna de nosaltres entenem per vida...

Sona la sirena de bombers

Segona part del joc, **(JOC 2)** ara us toca dir la vostra. Us demano a les que vulgueu que en aquests papers escriviu ... una frase breu, una paraula, un color, un sentiment expressant "que és la vida" per a tu!. Gràcies, doblegar el paper escrit i dipositar-lo aquí. Ara passaré entre vosaltres i agafeu un dels papers a l'atzar, no importa si us va tocar el nostre escrit. Llegiu-lo en veu baixa. Ara cada persona a qui vagi assenyalant si us plau llegiu en veu alta el text que li ha tocat...

L'actor interactua amb el públic

Magnífic això és viure, compartir, aprendre... entre totes... entre Vides. Gràcies per participar, ara estem una mica més vives, més conscients que és la vida.

Sona la sirena de bombers.

Tercera i última part del joc totes les persones un podreu implicar en aquest joc **(JOC 3)**. expressant que és la vida per a vosaltres:

- Cerqueu al mòbil l'adreça www..... i poseu el codi que teniu en pantalla i en entrar podeu escriure una paraula, idea o concepte que és vida per a vosaltres...

- Davant d'aquesta imatge sobren els comentaris

- Gràcies per jugar, gràcies per implicar-vos, gràcies per viure...

Carme Tarré, Diana Alves

Paisatge 4. Dol desautoritzat

Cosir i pintar.

CARME: Em van trucar a les 2 de la matinada a donar la notícia. Jo em vaig quedar asseguda al sofà i a les 10 del matí encara hi era (a la mateixa postura.) Ni per 1 moment vaig creure que s'aniria.

No sé per què, tinc una força dins meu.

DIANA: Potser tens felicitat acumulada.

CARME: Cada dia, pintar/cosir fins a les 3 de la matinada per no pensar en res.

DIANA: Em diuen que això no potser, que no va bé per la salut.

CARME: No et pensis que pinto amb brotxa. El meu pinzell té 2 pèls.

DIANA: Faig coses difícils perquè no vull estar trista. Sentir el cos et fa plorar instantàniament. Sort vaig haver d'anar a treballar cada dia. Va anar bé per haver de dutxar-me i aquestes coses. Va ser un agost tant calorós que vaig haver de cosir amb les finestres obertes encara que fossin les 3 de la matinada. Em va saber greu pels veïns, però...

Per sort, vaig descobrir el pla de refugis climàtics de Barcelona. Entre el distòpic, l'apocalíptic i el trendy, l'Arca Frigorífica de Noè es va materialitzar a menys de 27 graus de casa meua. Vaig trobar en aquest refugi una gran col·lecció de llibres de costura. Potser perquè abans va ser una escola de dones. Em vaig endur 3 sobre patronatge.

CARME: Que es la vida per a mi ? Ara mateix és una gran pregunta. Podria dir moltes coses, però no serien veritat. Seré sincera, la meua vida, ara, després de dos anys i mig sense en Paco, encara em fa sentir una gran enyorança, tristesa, impotència i soledat.

DIANA: El primer que vaig cosir va ser una granota. La granota la vaig fer amb l'antiga capa del sofà. De petita, el meu primer vestit va estar fet d'unes cortines que abans havien estat llençols. El dia en què els meus pares van arribar de visita va ser tot per terminar la granota. No vam sortir de casa. La meua mare cosint del matí al vespre, també sense roba. I el meu pare corregint els patrons amb les sobres de la cartolina blanca. El meu pare corregint els patrons. El meu pare corregint els PATRONS.

CARME: De matinada i en silenci, els records flueixen i m'han ajudat moltíssim a acceptar que tot el que ha passat. No soluciono res, ell no tornarà. Però estic aquí i jo també tinc ganes de viure i riure, però que sigui de veritat. No vull llençar la tovallola, però de vegades els records són més forts que les ganes de fer coses. Però sé i crec que no ha estat un adeu per sempre, simes no un arreveure, i allà on sigui ens trobarem i agafats de la mà tornarem a fer camí junts !!!

ENTRE VIDES

Col·lectiu

Paisatge 5. Una acció catastròfica 2.

¿Cómo definimos la vida? ¿Cómo queremos que sea? ¿Qué sentido tiene y cómo queremos vivirla individual y colectivamente?

¿Podemos llegar a un acuerdo común que implique una vida más amable para cualquiera? ¿Una política *del cualquier* vida importa? una biopolítica que se *cualquierice* frente al mundo.

¿Qué le ocurre a la vida cuando es indigna? ¿Qué le ocurre cuando solo cuenta el "tengo derecho a..."

¿Qué le ocurre a la vida cuando nadie la cuida? ¿Qué le ocurre cuando lloramos más unas vidas que otras? ¿Qué le ocurre cuando la encerramos para vivir más? ¿Qué le ocurre cuando todo lo que la sostiene está devaluado, denostado e invisibilizado?

¿Qué nos han contado de la vida? ¿Quién lo ha contado? Pero sobre todo ¿por qué nos han contado lo que nos han contado?

¿Qué es vivir? ¿Qué es sobrevivir? ¿Qué significa ir tirando? ¿Tirando el qué? ¿O tirando de qué? ¿Hay vidas que valen más que otras? ¿Quién lo dice? Y otra vez ¿Por qué?

La inmensa tarea de construirse sentidos y sentidos comunes sobre la existencia. ¿Cuál es el sentido común de la vida?

Momento catastrófico, tránsito, arraigo, colapso, arraigo. ¿Y los que no arraigan? ¿Qué es lo contrario del desarraigo? La hospitalidad.

Alguien dijo: "lo que me hace sentir persona es tener el tiempo para los momentos de tránsito", lo dijo una ochomesina, que fue empujada un mes antes al nuevo tránsito.

Darnos el tiempo, darnos el tiempo necesario, el tiempo para parar y volver a escuchar ese mar, esa brisa y ese ritmo acompasado (pum-pum, pum-pum, pum-pum).

¿Es este el sonido de la vida?

ENTRE VIDES

Una producció de

VULNUS, arts vives i recerca

Direcció artística: Thomas Louvat

Mediació artística: Dianelis Diéguez

Responsable de recerca: Asun Pie

Collage sonor: Talkartive

Producció: Silvia Garcia Márquez

Intèrprets i autors: Lluís Filella, Beatriz Méndez, Diana Alves, Nati Castells, Carme Tarré, Alba Díaz, Margarita Brito, Anna Esteve, Dolors Badia.

Amb la col·laboració de Javier Guerrero, Andrea Paz, Àngels Vives.

I la complicitat de la Nau Ivanow, Espai 30, Centre Cívic la Sagrera, Nau Bostik.

Amb el suport de l'Institut de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona i l'Oficina de suport a la iniciativa cultural del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Entre Vides

COLLAGE SONOR

ENTRE BASTIDORS. 4 episodis

Talkartive va tenir l'oportunitat de participar en el procés de creació "Entrevides", el segon procés creatiu que la companyia d'arts vives va desenvolupar a la Sagrera en el marc de la seva residència a la fàbrica de creació La Nau Ivanow.

La restitució d'aquest procés, que es va dur a terme el 26 de novembre de 2022, ha donat com a resultat la presentació de 4 paisatges escènics en els quals els protagonistes comparteixen la seva visió de la vida, entre experiències reals i reflexions filosòfiques, en un joc tibant entre vulnerabilitat i dignitat.

El resultat ha estat sincer, emotiu, divertit i trist. Es va crear una relació íntima entre els actors i el públic, que van participar en el joc i es van plantejar les mateixes preguntes que van guiar el procés creatiu: Què és la vida? Què és una vida digna? Totes les vides són iguals? Quines són les catàstrofes que tots experimentem i que de sobte canvien la nostra vida per sempre?

La contribució de Talkartive en aquesta aventura va ser la creació de la partició sonora de cadascun dels paisatges escènics: 4 càpsules de so 3D que van tenir lloc al final de les escenes interpretades pels protagonistes. Com un efecte mirall entre dos mons: el de l'acció artística, en l'escenari, i després el del off, en la foscor, on les confessions dels protagonistes asseguts en el mitjà del públic s'entremesclen amb paisatges sonors immersius.

Per a compondre aquests collages sonors, l'equip de Talkartive, amb els seus micròfons, les seves preguntes i la seva honesta curiositat, va seguir als veïns, als actors, però també l'equip artístic i de producció, que normalment es queden a l'ombra de les representacions artístiques. Tots ells van parlar de la seva implicació en el procés creatiu, de la recerca, del mètode de treball, del seu funcionament i de la seva força. 13 hores d'entrevistes que formen un corpus del qual neixen quatre collages sonors i que serviran d'arxiu per al futur de les creacions artístiques de la Sagrera.

ENLLAÇ PER SENTIR ELS QUATRE EPISODIS:

<https://talkartive.com/es/project/entrevides/>

(i Es imprescindible el uso de auriculares!)

Entre Vides

COLLAGE SONOR

ENTRE BASTIDORS. 4 episodis

TALKARTIVE

1. Entre bastidors de “Veure Créixer”

Protagonistes: Anna Esteve i Dolors Badia

Coordinació de Vulnus: Asun Pié Balaguer i Thomas Louvat

2. Entre bastidors de “La Línia del Temps”

Protagonistes: Bia Mendéz, Marga Brito i Nati Castell

Coordinació de Vulnus: Dianelis Diéguez i Silvia García

3. Entre bastidors de “Un Joc de la Vida”

Protagonistes: Lluís Filella i Alba Duran

Coordinació de Vulnus: Asun Pié i Silvia García

4. Entre bastidors de “Dol desautoritzat”

Protagonistes: Carme Tarré i Diana Alves

Coordinació de Vulnus: Thomas Louvat

Gestió del projecte: Carlos Cedeño

Creació i edició: Julien De Mynke i Stéphanie Peichert

Equip de Talkartive : Carlos Cedeño, Julien De Mynke, Alba Iglesias Patiño, Valérie Haas, Céline Peichert, Stéphanie Peichert.

Entre Vides

Enllaços Web

1. ENTRE VIDES NAU IVANOW

<https://nauivanow.com/es/en-obert/entre-vides/>

2. ENTRE VIDES sobre el projecte

<https://www.vulnusartsvives.com/?pgid=j3v9reg1-53a6594b-190a-451c-b1f0-cf6ba0c03a3c>

3. ENTRE VIDES Vídeo de la presentació pública

<https://www.vulnusartsvives.com/videos?pgid=ka7y32ro-ca95bf05-0ad0-4a23-bb16-b21d280c046a>